

Gierik 15, september 1987

Annemarie Sauer

ZOU ER NIETS ONTBREKEN?

Wat voor beeldspraak zal ik gaan gebruiken?

Voel ik mij vrij als kaneel?

    Zacht als saffraan?

of hou je meer van bosbessen frambozen en
banaan

Voel ik mij als kruidnagel in warme wijn

    of ben ik geurige thijm en marjolijn

Ben ik als gember en koriander

of meer de giftige bloem van de oleander

zijn de kleuren van mijn regenboog

    tomaat, sinaas, citroen

    peterseliegroen

    maanzaadblauw

Indigo?

    wat is er in een keuken indigo

        die kleur ken ik niet

    wel aubergine-violet

    Dat is mijn wereld in kleur gezet

Ben ik zelfzeker als de lavas

vurig als de chili's en de paprika's

Ben ik dom als een radijs

of ben ik jouw ereprijs?

Ben ik fris als melisse munt of pimpernel

of ben ik vrolijk als een cantarelle

Ben ik meer dan truffel champignon of zwam

of ben ik slechts jouw culinaire tripmadam?

HET HUIS

Het huis heerst op de berg

De zon zou zo in zich verzinken

de avond zou blauw en wazig zijn

en warm de nacht

Maar nog voor het vinden van de poort

hoorde zij

hoe in haar krakend oor

de zwaluw

zich te pletter vloog.

De kleuren van de nacht

weerspiegelen

de scherven op de muur.

Gust Gils

VAN DE SCHOONHEID (uit: *Een vingerknip*)

Ik ben een hoofd groter
dan de schoonheid
daarom kijk ik zo op haar neer

maar niet boosaardig hoor
ik voel me zowat haar grote broer.

ach die lieve schoonheid van me ook!
met haar mooibedoelde gebaren en woorden
en kleurige klanken en dingen enzomeer

wat maakt ze zich nog illuzies!
Volkomen terecht trouwens.

Wim Meewis

VEEL MEER dan overeind
is onderdanig een principe.

Is het verdoken
of openbaar,
op pleinen, op markten,
je voelt het in je vel,

schurftbrand
en de wormen van het einde.

Misschien sta je te kijk
als de schandpaal zelf,
een monument
een glimlach
in de mond van een gids
die het nog net niet weet.

Guy Commerman

TERUGKEER

Ik ken je Italiaanse villa niet,
noch het groenzwoel bladerengeritsel
van net na twaalven,
als gancia's en martini's lonken
en alle ijs smeltend zweet.
Mijn oog glipt
door sloten van vreemde poorten,
schept over heuvelgrenzen heen
een barokke via in Urbino.

De middag schuilt
in de flirtende schaduwen
van de leeggeplukte perzikenboom.

Terugkeer kondigt zich wel aan.

